

vi her i Landet forstaa det saaledes, medens man i Udlandet forstaa det anderledes, og der er ikke noget i Vejen for, at en fremmed kan ved Dom faa det fastslaet, at Loven hjemler ham en Ret, som Administrationen ikke tror, han har. Det er der ikke noget at sige til. Vædringsforslaget under Nr. 10 er en Selvfølge. Vædringsforslaget Nr. 11 gaar ud paa, at det Fællesskab, som der ved denne Lov i dette Forhold og i adskillige andre Forhold er søgt etableret mellem Amtene og Købstæderne, skal opheves. Der er kun et enkelt Medlem, som holder paa Lovforslagets Regel. Jeg tror, det vil være rigtigt for mig i alt Fald at tale lidt i Almindelighed om dette Forhold, og særligt kunde det være rigtigt, efter at det ærede Medlem, der førte Ordet for, at denne Regel skal beholdes, har fremdraget den Protest, som er fremkommen fra Købstadsforeningen mod, at man indsatte en ny Regel og lod Opholdskommunen bære $\frac{1}{4}$ af Udgifterne, hvilket formentlig vilde forrette Købstæderne. Til den Opgørelse, der er indsendt til mig og for Resten ogsaa til Rigsdagen, vil jeg sige, at fuldkommen sikker er den ikke, der mangler f. Eks. for Købstæderne og Frederiksberg og, saa vidt jeg kan skønne, ogsaa for andre i Tallene et eller andet, der skulde have været med. Det er et Forhold, der har været paafaldende for Roldings Vedkommende, hvor saa mange ere blevne hjemsendte i Genhold til Hjemsendelsesbeviser. Man kommer da let til at tro, at der er noget, der skulde være med, der mangler, men i alt Fald er det ganske sikkert, at der er givet Oplysninger, der maa lede til den Anskuelse, at Købstæderne maa ske efter denne Bestemmelse om $\frac{1}{4}$ af Udgifterne fra Opholdskommunen ere nok saa haardt medtagne som Landkommunerne. Det er noget, som man ikke har været ganske fri for at kunne skønne og derfor er der i § 27, og forskellige andre Paragraffer, f. Eks. den Paragraf, der handler om Forsørgelse i særlig paatvængende Tilfælde for sindssyge o. s. v. og Udredelsen af Udgifterne ved veneriff Syge kommet et nyt Forhold op, nemlig Fordelingen mellem Landkredsene og Bykredsene i samme Amt, som jeg erkender vil blive til Fordel for Byerne. Den ærede Ordfører omtalte ogsaa Forholdet saaledes, at han kunde se, at ved at gaa bort fra det staaede man Landet en Fordel. Det er altsaa ganske vel overvejet forud, at man her vil give noget til den anden Part, og derfor vil jeg meget tilraade, at man har sin Opmærksomhed henvendt paa det, og vi kunne maa ske ogsaa i og for sig komme til at tale om, hvor vidt det er muligt at komme til en Ord-

ning i denne Retning. I øvrigt skulde min Husommelse stusse mig, hvis det ikke er saaledes, at Landstinget er Fader til denne Bestemmelse om Fordelingen mellem Land og By. Det kunde maa ske ogsaa være et Argument for, at han sluttede sig til Bestemmelsen her, idet man saa havde mere Udsigt til paa det Punkt at faa Loven accepteret. Der kan endda være Punkter nok, som det kan være vanskeligt at komme over tilfids. Jeg vil altsaa gøre denne Bemærkning her, der gælder denne Bestemmelse og ogsaa andre tror jeg, som jeg har tilladt mig at pege paa. Vædringsforslagene under Nr. 12 og 13 til § 29 kan jeg tiltræde. Jeg kan ogsaa tiltræde Vædringsforslaget under Nr. 14, men maa derimod tillade mig at fravaade Underændringsforslaget under Nr. 15. Jeg tror dog, at det bør siges, at det maa være „i Reglen“, at de vedkommende ikke kunne stilles ad. Man maa ogsaa huske paa, at man har med Kommunalbestyrelsen, Fattigbestyrelsen at gøre, Folk, man har en vis Tillid til, og at stille dem saaledes, at det er aldeles umuligt foreløbig at anbringe den ene af Ægtefællerne, hvor det ikke er muligt at anbringe dem sammen, synes jeg ikke, man bør. De øvrige Vædringsforslag til § 30 under Nr. 16 og 17 har jeg ikke noget at erindre imod, Vædringsforslagene til § 31 under Nr. 18 og 19 heller ikke. Vædringsforslaget under Nr. 20 kan jeg for saa vidt slutte mig til, kun at jeg kan give den ærede Ordfører ganske Ret deri, at Vædringsforslaget havde været nok saa korrekt stillet, naar det var gaaet ud paa, at Paragraffen skulde udgaa, thi naar Paragraffen udgaar, bliver det jo ved den gældende Regel. Til § 32 — og derfor kunde der være Grund til at beholde denne Paragraf — er der endvidere stillet et Underændringsforslag til Udvalgets Forslag under Nr. 20 af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), som denne meget udførlig motiverede. Det er, som jeg for har nævnt et Forhold, der nærmest falder ind under Justitsministeriets Omraade, idet det angaar Forhold paa Tvangsarbejdsanstalter, men jeg skal dog sige, at jeg ikke har noget imod, at Vædringsforslaget vedtages. Dette gælder selvfølgelig ogsaa det andet Vædringsforslag, som er stillet af det samme ærede Medlem. Jeg kommer dernæst til Vædringsforslaget under Nr. 21, der er af de meget lidet heldige Forslag. Det er i høj Grad svævende, og det bestemmer noget, der efter min Mening ikke kan være Tale om at give en Definition paa. Der kan jo ikke godt være Tale om, at man her skulde inklade